

MÁTÓ GYULA

Lélegzetnyi világ

VERSEK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Mátó Gyula 2017

1946-ban születtem Sajókeresztúron.

Gimnazista koromban írtam első verseimet. A miskolci Földes Ferenc gimnáziumba jártam, amikor 1964-ben dr. Kabdebó Lóránt mutatott be, mint fiatal költőt az akkori Napjaink irodalmi lapban.

Az évek során több antológiában és az Észak-Magyarország megyei napilap

irodalmi rovatában jelentek meg verseim.

Tanulmányaim során két pólus egyensúlya épült fel bennem: a műszaki tudományok és a humán tudományok szeretete. Ez a kettősség meghatározta egész eddigi életemet.

Egyetemi tanulmányaimat a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen végeztem. Két diplomámmal felvértézve 46 évet dolgoztam. A két pólus működött és ma is egyensúly-teremtő. Az utóbbi évek tragédiákkal terhelték életemet meghalt három öcsém, elveszítettem feleségemet: megölte a rák.

Maradék életemben gyermekeim és unokáim őrző figyelmét érzem.

Két rendező elvem: Igyekezz minden napot jól megcsinálni! Tervezd meg a másnapot, hogy legyen miért felébredni!

A Lélegzetnyi világ anyagát 53 év több száz verséből válogattam. Szíves figyelmükbe ajánlom Őket!

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

ÖRÖKSÉG

Örökség

Bennem
fogant idegrezdülések
mozdulatokká lesznek

Ereimbe
apám nyugalmaiból
jutott

Felelősségét
homlokom mögé zárta

Kezében váltók

döccentek

Acél-bikák parancsolója
táskájában a másnapot
esténként hazahozta

Hűségét anyám
ujjaim köré fonta

Mikor megszülettem
a völgyekben
valami dobbant

Megtört homlokú
tölgyek bólítottak
Ágaikba kapaszkodni
szelek tanítottak

Két tétel anyámról

I.

Vasöklű gond
tilózza az arcod anyám,
kormos-hajú fiatalság
fehéredik akár a vászon,
hiába tördeled
kezeid ráncait immár,
üresedni készül
a jászol is
rendeltetését betöltve,
s csak csipkés ingű
fagyok jönnek
zizegve az úton,
dermesztik utolsó kincseidet
jégkorszak szobraivá,
ne nézd meg őket anyám!
megfagyasztják az ujjaidat,
ne engedd a sziklát
görgető sóhajt
elszabadulni!

II.

Próbát tesz az idő:
repezti fiaid ingét,

mi szétszakad estére
foltozod reggelre,
házak sorfala közt
ellépsz előttem anyám,
jaj, nincs idő
tisztelegni a hősnek!
tízujjú szerelmed
vigyázza
szememben a fákat,
oszlopokon páncélos
bogarak vonulását,
felmutatom magam:
a szomjúság
fényes plakátjai
reccsennek a számon,
meg bírod-e csavarni
felhők nyakát a vízért?
Éjszakát gyújtogató
jajjal kiáltani tudsz-e,
ha látod felém feszülését
a késnek?

én is megóvlak anyám!

e nyaktörő szerelemben,
nem leszünk-e
egyiken árvák?

Tiéd a hatalom

Hej, de messze kerültünk
egymástól Édesanyám!
Születésem örömétől
még messzebb.
Nem siratni akarom
a három-fűzfa pusztulását
Sajókeresztúr tengerének partjainál,
Nem,
házépítő ösztöneiteket,
Nem,
a zsíros kenyeret
apám táskájában,
amitől járni bírtak a vonatok.
Nem,
gyermekkorom siratom,
mikor egy szem tehenünk
tejét hordtam
Rákosi elvtárs képe alá.

Te azt mondtad akkor:
jönnek még másabb idők.

De,
tisztáznunk kell:
pártosan és pártatlanul,
hogy te vagy az első,
az egyetlen magyarázat
életünkre,
mert te vagy az ország,
tiéd a hatalom
örökkön örökké.

Egy villanás volt,

vagy csak egy álom talán,
váratlanul, egy percre
megjelent nagyapám.

A múlt század embere
volt, nem is vágyott többre,
esőről álmodott
nagy bajszát pödörve.

Lépteit tücsök ének kísérte.

Mozdulatára felébredtek
a gombák az avarból.

Kicsiny parcellás földjein
apró napocskák, lepkék
szórták a fényt.

Vörös pipacsok kelyhébe
bújt szitakötők
őrizték a búzavirágok
ringató rendjét.

Villám cikázott, ökrök húzta
szekérderékba
bújva, megkötött kerékkel
mentünk a lejtőn, hazafelé.

Két háború, kétszer
Amerikába, de mindig
haza a tisztaszobába.

Egy villanás volt,
vagy csak egy álom talán,
váratlanul, egy percre,
megjelent nagyapám.

Dózsa

Vas égett el nem a teste,
füst-paripa nyakát szegte,

vak lett a tűz, úgy szégyellte,
mikor szemét enni kezdte,

trónja vasát fű emelte,
végső szavát rejtegetve.

József Attila

Sikoltottak a sínek,
fütyty zuhant a Holdra,
csigolyáid szétdobálták,
szégyen ült a porba,

a külváros talpra állt:
felnevelte gondja,
köztünk járó szép szavad,
mintha ember volna.

MEDITÁCIÓ

Meditáció

I.

Pillanatok
szigorú függvényeként
apró darabokra osztódom,
mint sejtek parányi teste,
megfoghatatlanul.

Dolgaim
szétnyíló sebek
kínjával szakadnak
belőlem.

Mélybe zuhanó
hegyi patakok
törvénye szerint,
cseppekre törnek
szikla gondjaim,
de geometriájukat
megalázottan is
én szabom meg.

Olykor
mozdulataim számonkérő
kérdőjelekké merevednek,
felvillannak
a haszontalan percek.

Gyermek büntudattal
lesem megintő szátokat,
hogymint törvényeitek
határozzák meg
osztódásomat.

Meditáció

II.

Elmondom az igazságot.

Megmutatom
egyszer-volt-hol-nem-volt magunkat,
képzavarok, jelzők,
ti-ti-tá-ti tanult rímek nélkül,
bezárkózva az igazság elől,
a védelem-védelem kupolája alá.

Még mindig hisszük, hogy úgy van,
még mindig hisszük, hogy mi vagyunk,

meztelen, született bűnösök
bélyegével az arcunkon.

Apák-fiúk másik táborban,
anyák-lányok külön hemperegnek,
tisztességünket ős-anya méhe őrzi,
párnánk csücskén
a szégyen pántlikája lobog.

Fújjátok! Fújjátok! Doboljátok ki!
a szeretlek-szeretlek képmutatás ütemét.
Árulásotokat viszem magamban,
szívemben feszes pillanatok,
amikor becsapódik
valami ismeretlen.

Végülis

lemállasz ifjúság,
marad a férfikor:
kő, téglá, beton.

Tüzet viszek, ne lássátok!
mi menthető, kézen fogom.
Megveti vaságyát az éj,
terülj szívemre csillagpaplan!
Szoba sarkában a csend
díszeleg kristály alakban.
Sámán szelek menete közeleg:
ablakomra jégtáncosnőt dobolnak.

Pontos éjszaka. Alszol.
Sarlóját igazítom
a Holdnak.

Holnap

Bennem virraszt a holnapi nap,
holdfénybe ejti álmaimat,
csillagot rúg, mellemre ül,
lélegzésemről elsenderül.

Órahang bronzától erőre kap:
viszi a reggel, viszi a Nap,
hulltában estére szívemre tör,

tiszavirágként ott tündököl.

Készítem magam

Éjfélkor,
talpig álomban,
lim-lomjaink között
tart a varázslat.

Nem vesszük észre:
idő-műtőasztalon,
mint születik
a másnap.

Szél bókolatja
a jegenyét,
ablakomon
négy csillag
világol.

Készítem magam:
hogyan búcsúzzak
az őszülő ifjúságtól.

Meddig

imbolyogsz még
parcípiumok
kalodái közt?

A miért-mennyit
meddig mérlegeled?
hiszen itt áll melletted
aki hív.

Miért vacakolsz?
úgyis megéled,
amint a zajló időben
szoborrá dermed a szív.

Anatómia

ÉR-utakon vérrögök,
csont-rács mögött szív döcög,
ha sebességét így tartja;
átjutok a túlsó partra...

Gyűjtögetjük

a kacatokat:
nekünk ezek már kincsek.
Szemeink szaruhártyáján
lepkeszárnyak pora
rendszerre rendeződik.
Rögzítik az időt
fotópapíron,
talán digitális csipen;
teljesen mindegy.
Csak maradjon meg,
olyannak, amilyenek
voltunk, vagyunk még,
mikor az Univerzum
ránk csapja fedelét.

Nem az számít,

hogyan indulót trombita mondja,
vagy dobok hangja:
tram-trara-tram.

Nem a kalapács a súlyos,
de a mozdulat,
melytől odazuhan.

A szerelemben sem
az a lényeg, hogy tudjuk
létezni,

de mikor csontig
emésztve magát,
tétkozló fiúként
vétkezik.

Időnk futama dobol
a szívben,
vállunkra rakja
emlékműveit,

gyulladj fel
mindenség fényszórója, Nap!
fáslizd fényeddel
a házak sebeit.

Nem az számít,
hogyan indulót trombita mondja,
de két kéz kelljen,
melyekkel dolgaimban mérnek,

mint mikor az ember járni kezd,
úgy higgye erejét az ének.

Virrasztásom után

fénygörgeteg
nyit rést a házon,
ablakkeretbe feszült Nap
ontja.

Időt szeletelő órahang
vízszintesből függőlegesbe
parancsol,
perceimet osztja.

Mozdulataim,
mint a pilótáké
felszállás előtt:
borotva,
kávét,
cigaretta

Két gyermek lélegzete
indítja
a hajtóműveket,
zuhanásom előtt
nem tudom hányadik
percben.

Axióma

Én vagyok Én
Te vagy Te
Mi vagyunk Mi

akkor ha Együtt

Nézzük

két pont közé
görbévé feszült ujjainkat,
takaréklángon az ifjúság:
felmértük magunkat.

Télre vált az idő,
fülünkben a visszaszámlálás
hangja.
Maradék meséinket elő!
Kitartson az a néhány lapja!

Férfikorunk holdudvarán
fagyoskodó szerelmünket
betakarjuk.
Mi mást tehetnénk?
Új év jön,
új tavasz, új nyár
és aratni is fogunk.

Lélegzetnyi világ

Az utolsó mozdulat
tartotta még élve
Kapaszkodott a rögbe
tarkón lötték érte

Én

a születésekor is megaláztatott,
naponta lefejeztetett,
naponta feltámadott,
öklöm szétnyílt virágát
féltve hordom.

Leszakítanátok,
ha nem lennék halálomig

sérthetetlen,
tüzes vázában hamvasztanátok el,
mint Dózsát, kinek véreben
forradalmak tanultak
fegyverforgatást.

Ősök íja feszít a földig,
röppenni vágyok a rendért
sisakos napraforgók
sorfala közt.

Hegyre zuhant Nap vérét
gyűjtögetem tenyeremben,
Föld gyomrát az undor
szét ne feszítse.

Mert a felrobbant rügyért
is ölne a szégyen,
ráfeszülök a dombra,
vajúdó hasát rejtegetem
vas-tollú madaraktól.
Ki szerelmet őriz
csontja mögött,
csak halál után
adhat az vámot,
mert a senkivel
meg nem oszthatót
rejtegeti.

Engem rög-nevelte kapások
tanítottak tisztességre
és származásom tett méltóvá
megtörettetésre a Földért.

Előállok

Élek időrengetegben:
végesen a végtelenben.

Március hitével
virágaim bontom,
fagy-csordáktól védem,
földig húz a gondom.

Szikrázó útjaim
bogáncsok ölelik,
tövisük bűneim
tenyerembe döfik.

Füvek, bogarak,
fák és madarak
tisztessége
ítél meg engem.

Előállok étetemmel,
megfeszített
szégyenemmel...

Ósmozdulat

Ólomüveg-reggel
idő-gépfegyver:
ratatata!

Felkelőt nevelt az éjjel
kőágy
kőpaplan domborzata

Ráncos tükörben:
arcévyúrús ellenfelem
Az asztalon:
tegnap kenyere
megszegem

És tabletta
Robinson-filozófia ellen
Órahang:
sarkigazságok menete

Fél hat
csont-magány vigyorog:
he-he-he
Hamutálban
nikotin-szellem fuldoklik
agyparancsok árama kerget

Ósmozdulat:
kilök a ház
Útjelek:
tegnapi kő
háztetők pirosa
keletre vitorlázó felleg

Játszom a szavakkal

Paulo Coelho-nak ajánlom

Játszom a szavakkal,
a bolydult Napban
– ahol megolvad az árnyék –,
gyerekkoromba visszajárnék,
s kezefognék magammal.

Az alkímisták mi vagyunk,
győztesként egyedül,
balkon-muskátlik
pókmestere
hálóját szövi belül.

Egy vonással
kezdődött minden,
a toll kiírja magát,
a Harry Potter bűvöletben
tótágast áll a világ.

Variációk

A sokadik X-nek hatalma van.
Megadjuk magunkat neki, mint szobrásznak a kő.
Vésője lepattintja arcunkról bítes zenéit az ifjúságnak,
egyformán ragyogó homlokunkra árkokat vés és kidolgozza
bennünk az összes variációt, amelyeket akkor kellett volna
ismernünk, amikor megismételhetőnek hittünk mindent,
amikor még messze jártunk pihenőjétől a fele útnak.

A délutánt arra szántam, hogy elvégezzem a leltárt.
A vén bikadiófa mellett ereszkedtem le a lejtőn
a folyó fölé. Vékony ködfátyol lengett a vízen.
A három fűzfa megvan, kipipálom.
Ahol az első törpeharcsa a horogra akadt,
kiterjesztette hatalmát a nádas.
A partkaréj, ahonnan a tévedésből becsapott
ráktól megijedve vízbezuhanam, elkoptatva.
Helyén szennyes víztükör, megvakulva,
akár öreganyám múlt századból való tükre
a szentképtől jobbra.
Kipipálva után két hiányjel.

Egy teljes fordulat a dombon,
ahol Petrovics Attila állt,
mikor kiszámolt a számháborúban
és az öreg ladikos Pista bácsi,
amint a kocsmából hazafelé az egész falunak jelezte
a zárórát, az utolsó korty vízиг,

amelyet tüdejébe szívott hatalmas részegségében
a folyó ölébe dőlve.

Az első szerelem képe robban a tájba,
– mintha a tél hidege enyhítené szigorát –
vagy csak a szív az, ami átéli újra a pillanatot.

Csak az első szerelemnek van ilyen szőke haja,
csak az első szemében érzed, ott vagy a titkok kapujában,
a bebocsátás előtti pillanatban.

Nem voltak kidolgozva a variációk.
Már tudom, mellette még mindig tartana a szerelemből.
Nem haldoklanék emlékeimmel
a folyó partjára cövekelve.

A dinnyelopások ideje villantja a pajtások arcát.
Amint settenkedünk a végtelen dinnyemezőn,
a csősz alakját figyelve, mikor fordul meg,
mikor kell földhöz vágni magunkat,
mint bakák gránát szelétől csapottan.
Azután a hajsza, ugrás a mélybe a nagypartról,
hol egy évvel előtte még kotró bővítette
szédítő mélységét a folyónak,
azután Molnár Öcsi anyja szemében a bánat,
fekete ruháink a fehér koporsó mögött,
mert összekapta társunk szívét az örvény.
Akkor hallottam először,
hogyan az emberek az Istent emlegették.

Az iskolában analízist tanultunk két évig.
De, vajon mikor fogjuk tudni
időben analizálni magunkat?
Mikor fogjuk egészében becsülni a jelent,
mikor tudjuk őrizni, hogy tovább legyen mellettünk,
ne forduljon múlt időbe,
mielőtt a variációk összegyűlnek,
mielőtt választást követelnének.

Beleborzongok ebbe a folyóparti szellemidézésbe,
meggörnyesztenek emlékeim,
összetörik a múltba tekintő szobra.

Visszazuhanok a jelenbe,
mert ez a folyó gyerekkorom és ifjúságom
egy darabja, olyan konokká tett, mint az idő,
csak ömlik, hömpölyög, hiába is kiáltanék rá:
állj meg! Ömlik, hömpölyög a Tiszába.

Hol vannak a kamaszkort lefényképező víztükör
lemezei?
Tiszalök és Vaskapu lépcsőin összetörték,
azóta tán az óceánig is eljutottak.
Vitte őket ez a víz, ez a fergeteges, ez az úszónak puha
párna,

ez az örvényeivel gyilkos,
vitte a korallok szigetei közé,
tette algák táplálékává,
vitte Kolumbusz Kristóf elsüllyedt hajója mellé.

Visszazuhanok a jelenbe.
A sokadik X kellett, hogy megformálódjék bennem
minden variáció. Elérkezett az így kellett volnák ideje.

Fénygörgeteg nyitja a ház falát reggel,
időt szeletelő órahang vízszintesből
függőlegesbe parancsol.
Mozdulataim, mint a pilótáké
felszállás előtt: borotva, kávé, cigaretta.
Két gyermek lélegzete indítja a hajtóműveket,
zuhanásom előtt nem tudom hányadik percben.
Óriási a felelősség!

Könyvszekrényem polcáról Buda Ferenc mondja versét:

„Számlák, kérvények, árcédulák,
igénylések, SZTK-beutalók,
receptek, orvosok, ebédjegyek,
laktér, gyerekcsipogás, ruha
kell neki! cipő kell neki,
kinőtte! hol a pénz? nincs pénz!
nincsen békesség! másnak
miért van! ma te maradj fenn! ma
te kellj fel – szétrongyolódik
a szerelem, mint a zászló,”

A szomszéd lány bátorsága villan fel
gyermekkorom emlékei között,
aki veszni látva a szerelmet
vonat sínére vettette magát.

Beleborzongok ebbe a folyóparti rengetegbe,
meggörnyesztenek emlékeim.
Összetörik a múltba tekintő szobra.
Hazaindulok
a bikadiófa mellett,
felfelé a lejtőn.
Várnak.

TE VÉDJ...!

Te védj...!

Lábam alatt hó ropog,
ez a tél is meglopott,
ez az év is elszelelt,
kölyök-arcom merre ment?
Szuronyroham az ereszen,
csatatér a szívemen,
jégcsap-hegyű gondjaimtól,
te védj engem szerelem!

Érintésében...

Szemeden szerelem fekete Holdja,
sámánok sárkányfog szentsége: hatalmad,

verdeső éjszakák dermedő madara,
fejtsd le szívünkről vasbilincs tilalmad!

Vének csigolyáit hajlító időben:
Vigyázz! kész! rajt! menetelés,

utak kövén taposva keményít:
sok-sok leltár és eggyel több vetés.

Vér piroslik: a virágok vére,
szél sortüze tarolja a kertet,

megmérettetések közt elválík végül is:
ki nyúl értem? ki az aki elvet?
Felhők vonulnak: frontvonalak,
ki velem tart, még visszaléphet!

Szemeden szerelem fekete Holdja.
érintésében elégek.

Így őrizlek...

A rét összes virágát
tenyeremre vettem
öledbe tettem

Őszi sanzón

Fagykalodában ébred a reggel,
mászik a szél a felhők tornyaira.

Találgatom meg vagy-e még,
vagy az Óperenciás vett vállaira?

Lesz-e szerelem,
ha megvirradok
aszfaltot földig koptató napra?
Vagy induljak már is
mindenkor-közkatona
még-nem-késő-buzogánnyal a hadba?

Mert nem akartam
csak törvényeim szerint
cipelni szerelmet,
vállalni barátot,
szédült fejű fák avarában
hullajtom azt is mit enyémnek látok.

Találgatom meg vagy-e még?
Vagy ez az ősz vetett lángjaira?
Fagykalodában ébred a reggel,
szél mászik a felhők tornyaira.

Egy villanás

Keresek valakit,
aki soha nem jön el.
Más pályán járó égitest,
álmok ablakán világít.

Éjszakán átsikoltó,
ívbe zuhanó sorsú
csillagok rajzaiból
tudom: létezik.

Mindenségbe nyújtott kezemmel
Szaturnusz gyűrűjét forgatom,
vagy talán elég jel
egyetlen rezdülése a szívnek?

Nézlek, megállsz,
– egy villanás –
örökös napfogyatkozás.

Képek

Versenyeztünk az elszálló idővel,
mely nyomunkban járt:
majdnem elszakított tőled.

Hömpölygő hittel sodródtunk
az árban,
nem törődve sötét árnyak
összebújó nyelveivel,
kik ősi átokként
próbáltak betörni közénk,
fagyos köddel lehelni be
szerelmünk légkörét.

Távol tőled, álmaim végtelen
forgatagában fuldoklik a valóság,
s nélküled rideg tények
tükrözik csak vissza.
Most is
a Hold tányérkorongja idézi
szimmetrikus öleléssel
bilincsbe vert testünket,
s a csókjainkba
eltemetett pillanatot.

Azóta...

Szádról
bíbor jajjal
szakadtak a szavak,

Szemeink
vibráló könnyeket
szültek,

Polipkarjainkkal
magunkhoz öleltük
a pillanatot,

Azóta oktaéder kristályok
törvénye rajtunk,

Agyunk legmélyebb sejtjeiben

őrizzük másik-magunkat
oly visszavonhatatlanul,
mint kipirult arcukat
egymásnak adó
testvér égitestek.

Szerelem

Kapj fel
forgószél öledbe!
Pörögjünk
ringlispíl szédületbe!

Rézharang szoknyádban
dallamot verjen
a combod!

Vekkerhang zuhan
két szívverés közé

menekül számból
csodaszarvas mese

melleid csúcsáról
belém gyökereznek
az erek

Nyugat felé

Kezek
összefonódva.
Széttörhetetlen
bilincsek.

Hol van a kulcs?
Nincs megoldása
a kombinációnak.

Így kell maradni
örökké-szerelemben
te drága!

Szótlanul
érteni a csendet,
nyugat felé haladva

a Nappal.

AZ ÚT

Egy diktátor panasza

Népek,
én
a legnagyobb
demokrata
forradalmat
csinálok.

Magamért,
nem utolsósorban
értetek,
azt nem értem
miért nem értitek...?

Kövessétek
ma még
bűzösnek tűnő
tanomat!
Ez még csak álom.
Illatos lesz
majd minden,
mikor önmagam
Levédiában találom.

Gaz-gazok

A gyárok megálltak,
megállt az élet is,
gaz-gazok fedték be
tízezrek lépteit.

Kihúlt kémények,
– mementók –
tátott szájjal
merednek az égre,
várnak a tűzre,
a megmentő ígére.

Kellett a Szabadság!
de nem ilyen áron
gaz-gazok,
becsukják szemüket az égen
a betiltott csillagok.

A megvezetett
nép éhezik!
– miközben biztató
hír érkezik –
fűkaszák hangja;
gaz-gazok.

Már nem vagy

szegény
te
szegény.
Egyel többen
a
megrokkant
kanapén.
Van még
egy molyrágta matrac
a konyha kövén.

Zárt szempillád
mögül
vidd magaddal
az ablak jégvirágát!
amint
beoson hozzád
a felkelő nappal.

Vízió

Nézek,

figyelek és érzek,
áldozok
a Föld tüzének.

Ős-vulkán
ébred.
Lássam
milyen fajta!
Merre kószál
a láva-falka?

Ős-tűzre hivatkozik,
mászik,
mögötte a halál
dagonyázik.

A Völgy-ölében,
még
festik magukat
a szajhák,
tisztító-tűzért
a Sámánt szalajtják.

Az út

ingoványos, rejtett aknák:
mementók élesítve.

Mögöttem
kiszáradt- avar.
Rejteget.

Nincs idő!

Biztonságos ösvényt
találni
nem lehet.
Egy robbanás
a szívben,
térdre esve
már nem érted:
miért csak
a Hold ölelését érzed?

Menekülj csak

te kis szörnyeteg,
menekülj csak
úgyis elérlek.

Először
álomnak hittelek.

Most látom, hogy te vagy
a hálódat őrző kicsi pók,
aki naponta
leereszkedsz
erkélynyi magányomhoz,
az arcomig.

Talán látod,
vagy érzed:
lélegzem.

Azután mindenséged
birodalmába
felhúzod magad.
Gyere el holnap is.
Várlak.

Te
(gondolat töredékek
VR részére)

egyszer volt
miskolci barátom,

Hová és mibe
keveredtél
már megint?

Honnan
és mivel halásszalak ki?
Milyen hálóval?

Túlságosan
messze a múlt:
krasznokvajdai édesanyád
hangját hallom:
Istenem te segíts minket!

Téli vers

Fehér kendőt húz a fagy
vérző szuronyára,

felhők között bogáncs biceg,
nem tudja, hogy árva,

kémény alá bújt a szoba,
a szerelem fázik,

a zúzmara farkas foga:
ágakon villámlik,

kerítésre fagyott a Hold,
míg az utat járta,

hidegébe belevakul
udvaron a nyárfa.

Két éve

Zsuzsa emlékére

a számon
örök-némaságom,
könnyek savában
oldódik a gyászom.

Megölt a rák.
Mehalt benned az idő.
Fehérpajzsos
katonáid mind elestek.

Ajtónkon
te-írtad-cédulák,
„Rögtön jövök!
Várjon meg!”
„Hangosan kopogjon!”
„Kapu kód:
336778”.

Ajtónkon
te-írtad-cédulák,
nincs erőm levenni,
mozdulatod nélkül
nincs kinek kitenni.

Sírvers

Azt mondtad:
soha ne készülj,
mert készen vagy!
mire?
miért is?
Lógok egy fán,
– így döntöttem –
csakazértis!

ISBN 978-615-00-0109-8
ISSN 0866 4420

Felelős kiadó: Mátó Gyula

Badó Stúdió & Print Bt. – 2017
Felelős vezető: Badóné Szabó Zsuzsanna

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
